

temmelig skarpt, at de under Strafsansvar skulle passe deres Sager, naar Forholdene ere saadanne, at en Undersøgelse vanskelig kan finde Sted paa mange Steder. Med Hensyn til Importen ere Forholdene ikke saa slemme; der er nemlig Stalde dærnede, og altsaa kan Undersøgelsen nok finde Sted. — Der er et andet Punkt, jeg vil tillade mig at henlede den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa. Der er ingen Tvivl om, at vi faae megen Tuberkulose fra Sverige. Jeg veed ikke, hvorledes dette skal kunne hømmes efter Lovforslaget. Det er muligt, at det kunde ske ved en Instrux, som den høie Minister udsteder efter Vedtagelsen af Lovforslaget, men jeg veed dog ikke, om det skulde være nødvendigt eller rigtigt at give Erstatning for Røer, der lige vare sendte herover fra Sverige, og der saa blev Tale om, at de skulde nedslaaes.

Jeg maa maaste, siden jeg har Ordet, benytte Tiden til at omtale et Punkt, som jeg imidlertid ikke tror har nogen stor Betydning eller vil bringe Lovforslaget i Fare, men som jeg dog finder det rettest at omtale. Det angaar de 4 eller 6 Timer, som omtales i § 17. Da Lovforslaget oprindeligt blev fremsat her i Thinget, var $\frac{1}{2}$ Dag ansat til 6 Timer. Men det strider egentlig mod en Bestemmelse af 22de Juli 1862, hvorefter det er fastslaaet, at 4 Timer regnes for den halve Dag. Dette blev saa indsat i Lovforslaget og vedtaget her i Thinget, og da Lovforslaget første Gang blev forelagt Folkethinget, stod det der ogsaa. Smidlertid skete der Forandring i Folkethinget paa dette Punkt, og Ministeren accepterede denne Forandring, saa at, da Lovforslaget anden Gang blev forelagt, var i Stedet for 4 Timer sat 6 Timer. Jeg tror nu egentlig, det er uretfærdigt, at der ved denne Tidsbestemmelse skal ske en Tilbagegang i Lønningen. Folk, der kjende en lille Smule til det, maa indrømme, at det er et temmelig besværligt Arbejde at staa 4 Timer foroverbøiet og lytte til et Kreaturs Bryst, f. Ex. for at undersøge det med Hensyn til Tuberkulose. Det er virkelig et meget strengt Arbejde, naar det skal gjøres samvittighedsfuldt, og naar en Mand har staaet 4 Timer saaledes, saa er han træt for den Dag, og saa kan han nok trænge til at holde Ferie for Resten af Dagen. Paa en kort Winterdag er virkelig 6 Timer Alt, hvad man kan kalde for en Arbejdsdag. I det Tilfælde bliver altsaa Honoraret kun det Halve af, hvad det oprindeligt i Lovforslaget var fastsat til. Jeg tror, at man paa flere Punkter har taget Epidemiloven af 20de April 1888 til Forbillede, idet denne Lov bestemmer, at 6

Timer for Lægerne skulle regnes for $\frac{1}{2}$ Dag. Men der er Forholdet et helt andet, thi efter Epidemiloven faaer Lægen ikke alene sin Løn som Distriktslæge, men dernæst foruden Diæter, 4 Kr., Honorar for Sygebesøg fra 2—4 Kr., faaer han ydermere 1 Kr. for $\frac{1}{2}$ Mil ud over 1 Mil og dernæst Befordringsgodtgjørelse, der endog saa er sat 25 Ore højere end Dyr lægernes; altsaa, han faaer baade i Pose og Sæk. Er det Tilfældet, finder jeg virkelig, man har været vel nøieregnende overfor Dyr lægernes Honorar, idet jeg mener, man har været for streng med at bestemme $\frac{1}{2}$ Dag til 6 Timer, ikke at tale om, at man har sat Befordringsgodtgjørelsen 25 Ore ned; jeg kan virkelig ikke indse, hvorfor en Dyr læge skulde kunne tjøre 25 Ore billigere end en Læge. Jeg skal imidlertid ikke komme dybere ind herpaa. Vrede Medlemmer vide af min Deltagelse i Behandlingen af denne Sag, at jeg ikke har set paa Dyr lægernes Interesse, jeg skulde heller ikke være kommen ind paa dette Punkt, naar jeg ikke havde fundet det uretfærdigt.

Som sagt, Tuberkulosepørgsmaalet er det Afgjørende, det er det, Lovforslaget staaer og falder med, og jeg vil haabe, at den høitærede Minister maa være lidt mere imødekommende paa dette Punkt, end man efter hans Udtalelser baade her og i det andet Thing kan vente. I saa Tilfælde haaber jeg, at man faaer Loven vedtagen.

Haben: Det foreliggende Lovforslag har været meget længe om at passere det andet Thing, idet det nu er over 2 Aar siden, det forlod dette Thing. Det er imidlertid ikke det Værste efter min Mening, det Værste er, at der er foretaget saa store gjenemgribende Forandringer i det, at der ikke er nogen Udflugt til, at vi vilde kunne faae Loven ud i indeværende Aar. Det er min bestemte Mening, at Forandringerne, navnlig med Hensyn til Tuberkulosen, ere af en saa storartet indgribende Natur, at vi ikke naae til at faae nogen Lov i Aar. Jeg skal, ligesom det er udtalt af de to foregaaende Talere, indskrænke mig til at tage Hovedpunkterne og skal aldeles forbigaa alle de mindre Punkter. Det, hvorefter jeg altsaa først vilde tillade mig at udtale mig, det er Bestemmelsen i § 8, hvorefter $\frac{2}{3}$ er ombyttet med $\frac{4}{5}$, hvor Talen er om Erstatninger, der skal udbetales for nedslagne Dyr. Landstinget vedtog for 2 Aar siden $\frac{2}{3}$, og det er nu forandret til $\frac{4}{5}$. Saavidt jeg erindrer, var det ved en Slags Overenskomst mellem det daværende Udvalg, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem, at vi kom ind paa disse $\frac{2}{3}$, og jeg